

ELŐFIZETÉSI ÁR:

Egész évre..... 5 frt — kr.
Fél évre..... 2 frt 50 kr.
Negyedévre..... 1 frt 25 kr.
Egyes szám ára 10 kr.

Bérmentetlen leveleket el nem fogadunk.

Hirdetések és nyilttéri közlemények jutányos árszámítás mellett e lap kiadó-hivatala által vétetnek föl.

UJPEST.

Társadalmi hetilap.

Megjelen minden vasárnap.

SZERKESZTŐSÉG

és KIADÓHIVATAL,

hová a lap szellemi részét illető közlemények, előfizetési pénzek és hirdetések küldendők

UJPEST,
Fő-ut 48. szám.

Kéziratok vissza nem adatnak.

A választások.

(P. L.) Mindjobban közeledünk a választásos ponthoz, melyben eldőlni látunk jövője!

A harc mindkét részről meglehetősen folyik; a keresztények ragaszkodva törvényes jogaikhoz, oly előljárókat óhajtanak, kiket nem a megélhetési vágy, nem a protekció, nem a hiuság vezet oda, honnan egy községet kormányozni kell, hanem oly egyéneket óhajtanak, kik nem szorultak arra az előljárói bérre, meg arra a „tisztességes“ mellékkeresetre, melyből házat lehet építeni s mely mellékkereseten ezek átka, ezek vére párolog. Oly egyéneket akarnak választani, kikben megvan a jogéret, meg a becsület s meg főleg azon akarat, mely nem helyezi a bitorlókat a tulajdonosok fölé s nem engedi, hogy jött-mentek elsőbbséget legyenek undok pénzökért az itthon levőknél.

Ez, ez a keresztény polgárok önzetlen óhaja a választásoknál, mely nem a hangoztatott „egyenlőség“-ben nyilvánul, hanem a tettekben, mely egyformán sujtson, vagy büntessen érdem szerint.

A másik párton a pénz, az érdek, a gyámoltalanság, a butaság uralkodik. Itt a zsidók oly előljárókat óhajtanak, kiket oruknál vezetnek, kik rá vannak szorulva az ő „mellékes“ adományaira, hogy igazságot szolgáltatassanak azoknak, kiktől létök, mindentük függ.

Persze, a jelenleg „dicsően“ uralkodó előljáróság tédret, fejet hajt a zsidók s ezek zsoldjában állók előtt, mert tudja, hogy csak itt van geschäft s ezektől kell félni, ha kitalálják mondani: várjatok csak előljárók, itt a választás!

Oly előljáróság, mely a rábizott községi teendőkkel, közegekkel úgy bánik, hogy tartania kell a jövő választástól, melyben vagy marad vagy elkergetik; az az előljáróság, mely nem látja be, hogy ő egyik kereke az állam, illetve a társadalom szekerének s mint ilyen, ehhez mérten kell is, megfeleljen hivatásának nem pedig engedni az erősnek azért, hogy „rám szavazzon“, mert máskülönből nyomorult, tehetetlen koldus vagyok, az ily előljáróság nem a mai kornak való, nem emberek közé, de nem főleg Ujpestnek, hol a bűn, a gazság mióta a zsidók uralomra tettek szert, napirenden van.

Nálunk, hol minden kigondolható gazság, igazságtalanság megtörténik, hol a bűn ütött nyitott sátrat, hol az erkölcsatlanság már virtus, ide csak egy oly előljáró kell, kit nem kábit a pénz, nem a cím, hanem mint keresztény férfi, becsülettel felel meg magasztos hivatásának.

Községünk eleget tapasztalt már, eléggé koldusbotra, nyomorra van már kárhozottva, hogy belássa, miként itt vagy segíteni kell egyesült erővel, vagy teljesen a zsidók undok uralma alá hajtani kell fejüket s ép ezért

eléggé megkeltek már a sebek, hogy azokat ki lehessen fakasztani és véget vetni a kinnak s a föld alól is teremteni oly előljárókat, kik helyre hozzák a megbomlott rendet. Előre! csak akarni kell.

Országszerte folynak a községi választások, hozzák a napilapok mily virágzás, mily jólét, mily élhető állapot van ott, hol keresztények az előljárók, de mily elszomorító képet, mily erkölcsi temetőt tüntetnek fel azok a községek, hol a nép teljesen a zsidók kezébe van.

Különbem nem kell messze mennünk, itt vagyunk mi, itt van az alig született Ujpest! Minő temetőben nyugszunk!

A holtaknak békét hagynak máshol, de itt még holta után is megforgatják a szivben a vasat, ha másként nem, kihuzza a nyomorult zsidó az ő szolga előljáróival a halott feje alól a gyaluforgácsból készült vánkost, hisz még azért ad a zsidó pár garast.

Szomorú állapotok. De igaz! Avagy lépjen előmbé bárki községünk-ből, czáfoljon meg, ha tud, álljon ide Stern vagy Boskovitz, vagy a többi handlé had, nézzen a szemem közé!

Ugy-e nem lehet! Hallgattok nyomorultak, mint a gonosztevők, kiknek hősiességtek a gazságban, az elvetemültségben nyilvánul.

Hisz nálunk egy iparosnak mozdulni, egy keresztény korcsmárosnak azt tenni, mit a zsidó, egy ker. polgárnak azt tenni mit a zsidó, nagyobb bűn az ölésnél.

A zsidókávés reggelig dorbézol a leg-aljasabbul előljáróival, meg a zsidókkal, az szabad, de a keresztény!... ennek bűnhődni kell ezért.

Avagy nincs így és ehhez hasonlóan minden téren, minden érintkezésben? Százszor rámutattunk az erkölcsatlanságra, ezerszer fejtegettük a sokféle bajokat s nem mindig czáfolatlanul oda lyukadtunk ki, hogy egyedüli ok: a zsidóság kegyeibe álló gyámoltalan, részrehabjló előljáróság, mely úgy lesi a piritott ludmáját a zsidótól, mint a kegyelem lesi peccenyét a megyei „családi“ főktől.

Beláttuk azt mi is, hogy talán czélszerű volna a jelenlegi előljáróságot meghagyatni választatni azért, hogy annál fényesebb legyen győzelmünk s annál szégyenletesebb az ő bukásuk, ha annak idején az előljárói székéből talán egyenesen a börtönbe jutottak volna. Persze hozzáértve, hogy a község erélyes akcióba lépett volna a meglevő és kezünkbe létező adatok alapján a felfüggesztést illetve, a fegyelmi eljárást kérve; sőt ezt még igen terjedelmesen le is irtuk s a programot is megállapítottuk.

De látva azt, hogy községünk polgárai lelkesedtek ugyan az eszméért, sőt akartak is valamit, de fellépni mégsem mertek. S ha

hozzá vesszük, hogy a mai korban, az „új világhódítók“ korában a szenvedőnek ritkán van igazsága s mindig az erősebb, a hatalmasabb győzend, jónak láttuk inkább a mellett foglalni állást: ne keressük mi most már az utolsó percekbe, hogy miként büntessünk, hanem azt: miként rázzuk le e nyomorultakat nyakunkról.

S ez helyes is. Talán egyes, önös, hű czélnak megfelel az az óhaj, hogy büntessünk s így nyerjünk elégtételt, de ez nem bizonyos; s ép ezért a bizonytalanságot nem reszkírozhat az ember újból 3 évet, mely 3 év tökéletesen elég, hogy elmondhassuk azután: Ujpest csak volt!...

Oda irányuljon tehát törekvésünk, hogy válasszunk meg oly előljárókat, kiknek céljuk lesz a község s polgárainak virágzása s ezek bizonyára találnak oly módot is, mely a multi előljáróságot még akkor is kérdőre vonhatja hibáiért, s ez ránk nézve sokkal előnyösebb is.

Legyen vezérünk a becsület s célunk a község. Akkor, hadd fujja a kóser had a gyémántot, biztosak lehetünk, hogy vagy mind becsületesek lesznek, vagy mind elpárolognak Judeába.

Gyilkosaim.

Az igazságszolgáltatásnak sujtó karja, ez óráig nyomorult gyilkosaimra Chapó Géza rendőrbiztos és Benitzky Antal jegyzőre és a gyilkossági kísérletben büntárs volt Kovács Ferencz segédszolgabíró és Kemény Géza szolgabírói tollnokra, — Kemény (Koch) Gusztáv szolgabíró fiára, — egész súlyával még nem nehezedett.

Mindez ideig a kir. ügyészség — Bakos kir. alügyész kegyelméből — a nevezettek által állatias lelketlen kegyetlenséggel rajtam elkövetett gyilkossági kísérletben — bárha a vádat két havi fogvatartásom alatt, az ártatlanság és becsület börtönében, két ízben írásban és többször szóbelileg előadtam, vádindítvány elég sajnos és szomorú — de nem lett. — Ellenük a vád megtétele hivatalból elmulasztatott és így ez ideig vád nem emeltetvén, az emberiség megbotránkozására, az igazság és jog kigúnyolására, a törvények megszegésére és az igazságszolgáltatás gyalázatára, még mindig szabadon járnak a gyilkosok, szabadon élvezve egyrészt az emberiség részére termelt szabadság bájvirágainak éltető illatját, másrészt a kezükbe letett és még mindig kezükben levő hivatalos hatalomnak bojdogító uras kényelmét.

Gyilkos és gyilkosságban büntárs lenni és még is oly hosszú ideig, közel három és fél hónapig üldözöttség nélkül, zavartalanul szabadságban szabad levegőt és nem megbecsületlenítő börtönnek fojtó levegőjét szívni be, erre igazságszolgáltatásunk történetében példát nem ismerünk.

Gyilkos és gyilkosságban büntárs lenni; és csörgető gyilkos kéz és láb bilincsek helyett, még hivatalt viselni, felügyelet alatt, állás helyett még az emberiség ezerei felett hivatalos felügyeletet gyakorolni, az csak a középkor sötét idejére emlékeztethet, csak az emberiségr

nek ezen szomorú időszakát varázsolhatja bennünk vissza.

Az emberek tíz és százazreinek biztos és alapos meggyőződésével gyilkos és gyilkosságban büntetés lenni és mégis szabad ember, szabad akarat, — hivatalnok korlátlan hatalommal lehetni. — Oh! minő gyalázatos világot élünk!

Gyilkosok és gyilkosságban résztvevőknek hónapokon keresztül az emberiségben, a társadalomban élni, forogni, mozogni, sőt mi több abban szerepelni, hatalmaskodni, oh! minő emberiség, minő társadalom az, mely ezt megtűri?

Bejelentés és vádemelés folytán az illetékes megtorló igazságszolgáltatásnak tudatával gyilkos és gyilkosságban büntetés lenni és mégis közel harmadfél hónapig félelősségre vonás nélkül szabad lehetni, oh! minő igazságszolgáltatás ez!

De nemcsak a gyilkost szabadon hagyni, de a mellett a meggyilkolni azándékolat, a gyilkos kezébe került, kínos fájdalmakat szenvedtet, két hóig szabadságától megfosztani, oh minő ország az, mely oly szerencsétlen, hogy kénytelen ily igazságszolgáltatást szegyenkezés nélkül a magáénak tudni és nevezni.

Ti! a hóhér kötele és a bakó pallosa alatt bűnös és gonosz lelkekkel és vadállatias kegyetlenséggel elkövetett tetteikkel az Ég Uránál leszámoló gyilkosok! tekintsetek ide és nézzétek csak, hogy mily szabadon és büntetlenül élnek még itt köztünk méltó társaitok és zügolódjátok az igazságtalanság ellen, melyben ezen részetekre már nem létező földön részesek voltatok! Zügolódjátok, mert jogosan zügolódhattok. — Hisz ha bűn a gyilkosság, melyért ti lakoltatok, akkor bűn az egyformán bárki kövesse azt el, legyen nevetek Madarász, Tujvel, Hatos, Spanga stb. vagy Chapó-Beniczy. Ha pedig nem oly bűn az Chapó-Beniczynek, melyért számolni tartoznak a föld isteneinek, a megtorló bírának, akkor nektek sem volt az bűn és ha mégis bűnhődtek, úgy csak zügolódjátok, zügolódjátok jogosan, mert igazságtalanul bűnhődtek, hiszen jog és törvénytelenül tölték fel magukat a felettetek ítéit, isten igazságos akaratát reátok kimondott emberek, kiket isteni szellemű bírának nevezünk.

Oh te élő irtalmas és kegyelmes Isten!

Gyilkoskéz fojtogatja torkomat, gyilkos körmök eltorzítják arcomat, gyilkos térdek nehezédnek mellemre, gyilkos hatalmi parancs vasbilincseket veret kezeimre, rablánczokat rendel vasalni lábaimra, gyilkos ajk, nedves, jéghideg, ronda, bűzhöd, szegény, csavargó, piszkos néptől telt börtönbe hurcol és mégis nekem kell a gonosztevőnek lenni, ki az ügyesség kezeinek átszolgáltatják és kit a törvény-

szék 59 hosszú napon keresztül hitelt adva egy a nép kifosztására szervezett hivatalos bűnbándának személyem felett adott hivatalos információnak, büntetlenül és ártatlanul börtönben letartóztatva hagy.

Ki, hogy a gyilkos kezéből, a biztos haláltorkából megmenekedtem és ki a jó Isten után négy derek huszárnak még meglevő életemet köszönhetem; — kiknek nevei a mindennap az éghez felszálló hálaimamban, mint maga az „Isten“ név foglaltatik, — én vagyok kénytelen az undok börtönnek piszokjában feirengeni, én vagyok kénytelen a rabbilincsek okozta tantalusi kínokat szenvedni és nem azon embertelen, szív és lelketlen, gaztettük véghezvitelében isten akaratja által megakadályoztatott nyomorult gyilkosok.

Hát van igazság a földön? — És ha van — hol késik az igazságszolgáltatás? Vagy a gyilkos Chapó-Beniczy és büntérsaik kivételes törvények alá esnek, kiknek a legembertelenebb, a legelvetemedettebb bűn, a gyilkosság is büntetlenül megengedve van?

Avagy csak én, és hozzám hasonló, a haza, a nemzet, a nép érdekeiért önfeláldozóan küzdő honfiak élete oly olcsó, oly értéktelen, hogy emberi élet számába nem is jön, nem jöhet, ha azt gyilkos kezek kioltani akarják?

Tán ne legyen igaz a magyar Curriának épületén is diszolgó, megdönthetetlen igazság gyanánt tartott mondat, hogy „Justitia regnum fundamentum“?

Azonban én nem akarom hinni, mert nem hiszem, hogy az igazságszolgáltatás e sokat megpróbáltatott magyar hazában, igazán oly gyalázatos legyen, miszerint a rajtam elkövetett undok bünt megtorolatlanul hagyja. Annyi szomorú csalódás után, melyet mély fájdalomra a magyar igazságszolgáltatás körül tapasztalni kénytelen voltam, még is bizom saját erőmben és táplálók is reményt, hogy a törvény előbb-utóbb kérlelhetlen szigorával megboszulja az életem ellen tört gyilkos kezek által elkövetett bünt.

Bár egy előttem még eddig ismeretlen okból, cserben hagyott ügyvédem, engedve, hogy míg én védtem a börtönben az elkecsereedett bizonytalanság fonálán csüggök, addig a hamis vádaskodó gyilkosaimmal érdeklődésben álló közigazgatási és zsidó pénz hatalombefolyása által a törvényszék velem szemben két hónapon keresztül, egy törvénytelen ségből a másikkba essen, a mivel tendenciozus üldözésének fényes jelét adta, — bár még mindig környezi gyilkosaimat a zsidó pénz hatalom rokonszenve, — bár még mindig mentő és óvó szárnyait kiterjeszti reájuk a megyei hirhedt hatalom, — bár dicsőhymuszokat zengedeznek

ellenségeim a gyilkos Chapó-Beniczy állatias ténykedése felett, és rendkívül ügyes dicséretre és jutalomra méltó mesteri műnek tartják azt, melylyel sikerült 2 hónapra az általok annyira rettegett nyilvános működésemet megszakítani, és habár még a világ összes, a népet leigázó és az igazságot elnyomó hatalma tovább is segítségükre siessen, azért ők mégis menthetlenek maradnak attól, hogy a nemezis karja őket elne érje és gyilkosokhoz méltó büntetést ne kapjanak. Ezért kezeskedem.

Juda, Israel! mozgósítsd hatalmas sereggedet, gyűjtsd csak pénzedet rakásra, meglátjuk ki lesz az erősebb, az általad ünnepezt nyomorult gyilkosok megmentésére összehalmozott pénzed, vagy az örök igazság.

A nyomorult gyilkosok, kik a bünt hivatalos állásuknál fogva megakadályozni tartoznak és megtörtént esetben azt nyomozni kötelesek, kiknek a személy és vagyonsbiztonság feletti örökös felelősség hivatásuk, ketős büntetést érdemelnek undok ténykedésük után, a mit lesz gondom reá, hogy el ne kerülhessék.

A gyilkos rendőrbiztos Chapó, a gyilkos jegyző Beniczky és büntérsaik élvezék csak még tovább Bakos kir. ügyész és a törvényszék kegyelméből szabadságukat, élvezék azt csak mennél okosabban, mert ha most nem élvezik azt, később ugysem lesz módjuk azt kényők kedvük-szerint élvezhetni.

Eddig csak én szenvedtem, szenvedtem pedig ártatlanul az ő hitvány és aljas gyáva bűnükért. De hogy a gyilkos kezektől, melyekből őrangyalaim, a derék huszárok ideje korán kimentettek, azon véreimből rátapadt foltok büntetlenül lemoshatók legyenek, az lehetetlen.

Elérkezik az idő és az nem várat már magára sokáig, midőn községünk utcáin csörgő gyilkos rablánczok fogják a lakosság nyugalmát megzavarni és ha megnézzük színről-színre, szemből-szembe a szuronyok közt kísérendő bilincsbe verteket, megismerjük bennük majd Chapó Géza és Beniczky Antal orgyilkosokat, az én hitvány, nyomorult gyilkosaimat.

A kínos lelkifurdalódásban szenvedő, de még szabadságuknak örvendező orgyilkosok elkészülhetnek reá, hogy már legrövidebbre megkondul felettük a pusztulásnak vészharangja és akkor jajveszékélhet a zsidó, sirathatja őket a helybeli bűnbanda, futkoshat a megye, vándorolhat a bankó, azért az hasztalan lesz.

Ha eddig még minden, a tetteseket ismert és felfedezett bünt megboszult az igazság, megboszulja a rajtam elkövetett bünt is. Bizalommal tekintek a jövőbe, bárha okom van a tapasztaltak után az igazságszolgáltatás ellen bizalmatlankodással viseltetni.

Szterényi Bertalan.

AZ „UJPEST“ TÁRSZÁJA.

Ujpest.

Van egy város — nem mondom hol,
Mert még bele kíváncsolod.
Fürdenél ott: setétségbe,
Sárba, porba és szemébe.
Fülíg érő csizmaszárba,
Kell kilépned az utcára:
Hogyha a vén Petrus pater
E helyt esőt találna fel.
Tüddő ha ép, ne félj tőle,
Egy nap alatt megy veszőbe!
Mert ha a nap süt e helyre
Mulatozhatsz portengerbe.
Minden sorban van egy gödör;
Benn dögölve ló és ökör.
Megjegyzendő, hogy a szemét
Takarja be a dög testét;
S egy pár handlé hébe-hóba
A szeméttel hogy szétszórja,
Megtudandó, hogy nem-e rejt
Egy kis rongyot, mert ez ott „geld“,
S ha az arra menő szemét,
Ellepi a feldurt szemét,
Igy szól rá a paragrafus:
„Hogyha goj vagy törd el és kuss!“
Egy lámpa van tíz utcában:
S akkor ég, ha világos van.
No de „éji mesterségre“
Már a lámpa minek égne?!

Mert lopatsz ott nyilvánosan,
Csak kuttasd, hogy a lyuk hol van,
S ha kitűd: azt töm be jól —
S nappal bátran aludbatol.

No hát rajta induljatok,
Kik e dicső helyre vágytok.

Egy ki benne van.

A zászló és infanterist Dvorzsák

Dvorzsák Jano infanterista volt az X-ben állomásozó **-ik ezrednél. Jó fiu volt, nem bántott senkit, mert nem is bánthatott — s azon emberek közé tartozott, kik a komisz menázsitól ha nem is hiznak meg, de legalább jó lust kapnak, mert otthon legfeljebb egyszer lakhatnak jól napjában — krumplival. „Cibil“ korában drótos tót volt, most azonban, mikor az aeraris ruhában kiviolva, kipuczolva, szájában az elmaradhatlan verzséniaival végig sétál az utcán, bizonyára kis istennek képzei magát, kiért a különböző donnák és frajlák legalább is párbajra kelnek. De csak az utcán és szállásán ringatta magát ily hiu ábrándokban, mert szakaszánál minduntalan észébe jutatták azon fontos katonai sarktetelt, mely e szóban kulminál: subordinatio. Főntebb mondtuk, hogy jó fiu volt. S ha talán feljebbvalói nem is de kollégái bizonyára szintén e nézetten voltak. Ha valamely nem vorschrittmässig dolog történt a compániánál, azt a töb-

biek rendszeren ő reá tölték s ő nem is igen merte tagadni, mert tudta, hogy az csak súlyosbitaná helyzetét.

Egy délután, mikor káplár ur Szemes elvégezte az oktatást, (az egész oktatás tárgyát e tétel képezte: „A katona előtt legszentebb a zászló!“) eloszlatta a compániát s magához inté infanteriszt Dvorzsákot s azon utasítást adta neki, hogy ma különös kegyképpen az ezredes urhoz fog menni — fát vágni. Különös kegyképpen mondjuk, mert az ilyen alkalmakor rendszeren jó vacsora és egy (?) pohár bor járt ki; s káplár ur Szemes sem tartotta volna megvetendőnek oda személyesen elfáradni, ha a favágás állásának reputációját alá nem ásta volna.

Miután káplár ur Szemes a kellő utasításokkal — hogy miként viselkedjék ott — ellátta infanteriszt Dvorzsákot, ez elindult az ezredesnek közelfekvő szállására. A kapuban kíváncsi arcczal a kis Lisette, az ezredesné asszony valóságos belső titkos — szobalánya fogadta. Infanteriszt Dvorzsák kissé hebegve előadta küldetése célját, mire Lisette nagy kegyesen bevezette őt a konyhában székülő szakácsnőhöz Babetthez. Babette jóllehet a négy X-nek — ha nem is nagyon rég — már istenhözadót mondott, mégis bizonyos lelkesülést érzett az uniformisba bujtatott K. K. vitézek iránt. Ebből magyarázható tehát, hogy Dvorzsákot is leültette s gyengéd érzelmeinek a hirtelenében előteremtett különféle kézzelfogható argumentumok által adott kifejezést,

Köszönetnyilvánítás.

Ártatlanul és büntetlenül szenvedett két havi vizsgálati fogságból kiszabadulván, hálás szívvel mondok köszönetet azon áldozatkészséggel párosult részvétért, melyben én a szerencsétlen, a hatalomtól üldözött, elfogatásom és fogvatartásom alatt Ujpest derék és lelkes, mindkét nembeli keresztény polgáraitól részesítettem.

Fogadják hálás köszönetemet mindazon tisztelt polgárok, barátaim, tisztelőim és jóakaróim, kik kiszabadításom iránt oly önfeláldozólag fáradoztak és kik a becsületért szenvedett rabságomban meglátogatni szivesek voltak.

Fogadják örök hálám biztosítását Ujpest mélyen tisztelt polgáraitól, azon megtisztelő és megtörtént fogadtatásért, melyben fogva tartott személyemet részesíteni akarták, de csak szabad szellememet részesíteni sikerült.

Fogadják feledhetlen hálám kifejezését Bélik szakaszvezető, Rákóczy tizedes, Huszár és Turány közhuszár urak, hogy az életnek gyilkos kezéből megmentettek.

Fogadja a község apraja nagyja biztosítást, hogy megfogya bár, de törve nem, az vagyok aki voltam, a sirig a népé!
Szterényi Bertalan.

Különfélék.

— Szterényi Bertalan itthon! F. hó 17-én este leírhatatlan volt az a hatás, midőn a nép jogát védő, ártatlan Szterényi Bertalan ismét szabad levegőt szívta, a Fridmann-féle kávéház termében élénk toppant. Egyik ajk a másikhoz ragadta őt, a légben folytonos éljenzések között s mindenki osztozni akart a szerencsében, hogy saját szájából hallhassa meg szabadon bocsátásának nem remélt örömeit. Villámként futotta be egy pillanat alatt a községet e hír s alig egy perc alatt a kávéház megtelt örömtől sugárzó arcokkal. Aztán az általános örömszaj közepette az upesti polgárok által már egy hó előtt tervezett, kijövele alkalmára vett, díszes szalagokkal ellátott csokrot nyújtottak át neki, a melynek rózsái elhervadtak ugyan, de a szeretet, a melynek csak külső jelét ábrázolta ez, még él

melyek feltalálása közben tudomására hozta, hogy a kérdéses faszállítvány nem ma, hanem csak holnap fog megérkezni. Egyszermind megjegyezte, hogy pihenje ki magát a katoná ur, ha már ide fáradt. Dvorzsák nem sokat kérette magát, hanem derekasan hozzáállott az „argumentumok“ czáfolgatásához. Lisette és Babette szinte közreműködtek. Ettek és ittak, majd ittak és ettek s ez folyton így ment míg végre az egész társaság jó kedvre kerekedett. Dvorzsák valódi kéjjel fujta az isteni „verzénia“ kellemetes füstgomolyait a csintalan Lisette szeméi közé, mely figyelmet tanúsító experimentumért Babette komolyan megnehezelt. Brummm... ezzel a hanggal nem Babette adott neheztelésének kifejezést, hanem valamely az előszobában eldülő tárgy. Mindnyájan kirohantak s a hosszú nyugvást megunt ezredzást látta a padlón elterülve. Infanteriszt Dvorzsák szent áhitattal nyult a katoná előtt legszentebb s most a földön nyújtózkodó lobogó után. Midőn felemelte, nem állhatott ellent, hogy azt közelebről meg ne nézze. Babette és Lisette együttes bámulásai között leemelte a viasztokot s inf. Dvorzsák meghatottan illette ujjaiával legszentebbet. Fejét előre tolja, hogy a szövet mineműségéről alapos meggyőződést szerezzen, midőn a szájában lógó „verzénia“ tüzes végével a zászlón egy kerek lyukat égetett ki. Mint gutautótt tántorodott vissza Dvorzsák s borzasztó tettének tudatában már is a haditörvényszék előtt és az akasztófa alatt képzelte magát. A mulatságnak természetesen

lángolón és élni is fog addig, míg Ujpestnek csak egy keresztény polgára leszen; az ezt követő tömeges meghívások pedig annyira igénybe vették Szterényi idejét, hogy az első két nap csakis késő éjjel lehetett őt lakásán találni. Ez alkalommal győződhetett csak meg valóban Szterényi, hogy mennyire ragaszkodik személye és elveihez az a nép, a melynek egyik zászlósvá szegődött. Itthonléte azonban fájdalom, csak rövid ideig tart, az időközben sajtóvétség miatt elítéltetése miatt már febr. 1 én ismét jelentkeznie kell az ügyészségnél; de bármilyen rövid is most még szabadságának ideje, szeretetünk állandóságáról meggyőződhetett s eljő még az az idő, a midőn tövises pályájának gyümölcseit elnyeri, a sok szenvedés után. Szívvel üdvözljük az ifju bajtársat s kívánjuk, hogy szenvedése csak edzettebbé tegye a további magasztos küzdelemben.

— Következő hirdetményt tett az előjáróság közzé, jobban mondva ragasztott ki a község háza és a környékén levő pár magánháznak a falára: Ujpest község előjárósága által ezenel köztudomásra hozatik, hogy az 1871. évi 18. t. cz. 41. § értelmében a képviselő testület által küldött választmány Ujpest községének választóit, választói kerületenként betűsorban összeállította, mely névjegyzék a törvény hivatkozott szakaszaként 1885. évi január 23-ik napjától bezárólag 27-ik napjáig a hivatalos órákban Ujpest község házában közbetekintésre azzal tétetik ki, hogy a névjegyzék elleni észrevételek, vagy kifogások, ugyanezen időtartama alatt adandók be, mik felett ugyancsak a bizottság f. év január 27-től bezárólag feb. 2-ig hozza meg kiigazított határozatát. Mi azzal tétetik közzé, hogy a január hó 27-én tul beadott észrevételek illetőleg reklamációk figyelembe vételni nem fognak. — Kelt Ujpesten 1885. január 21-én. Benitzky Antal jegyző, Uhlarik Károly bíró.

— Egy újabb gyalázatos gaztett tartja izgatottságban községünk lakosságát. Még a Szterényi Bertalanon elkövetett gyilkossági kísérlet elfeledve sincs, már ismét egy ily hasonló gazságot vagyunk kénytelenek feljegyezni, melyet Chapó Géza, még mindig szabadon futkosó gyilkos rendőrbiztos egy helybeli polgáron mult szombatán vasárnapra, éjnek idején elkövetett. Az esetről a szerencsétlen megkínzóttat polgár sajátkezűleg egy terjedelmes levélben tudósít bennünket. A gaztett dióhéjban közölve, következő momentumokból áll. H. F. helybeli volt háztulajdonos és jelenleg „jutagári“ munkás szombaton éjjel 10 órakor a volt Reiter-féle helyiségben ülte, és beszélgetve, minden ok és indok nélkül az éjjeli raziát tartó rendőrségtől elfogattatik és a község háznak nevezett gyilkosok laktanyájába kísértetik. Itt az ok nélkül letartóztatott midőn

vége volt. Dvorzsák visszatette a zászlót s jól lehet Babette és Lisette biztosították őt titoktartásukról — lehorgasztott fővel haza baktatott.

Egy verőfényes vasárnapi délelőtt kivonult az egész ezred teljes díszben, mert V. tábornok körutja alkalmából szemlélet volt tartandó az ezred felett. A legénységen minden ragyogott, a csákó rózsájától kezdve a bakancs patkójáig. Az ezred élén állt Dániel zászló tartó, büszkén feszítve ki mellett. A jobbában levő zászlót gyenge szellő lebegtette. A tisztek késszen álltak, hogy az ezredes által adandó s a tábornok megérkezését jelező jelre, mindegyik saját csapatának elkiálthassa a „habt acht“-ot. Az altisztek unva a hosszas várakozást, vizsgálva jártak a legénység sorai között, keresvén valamely áldozatot, ki nem eléggé tisztította ki vagy magát, vagy pedig a „rüsztungot“. Infanteriszt Dvorzsák nem messze a zászlótól elszorult kebelrel várta a történendőket.

Végre megérkezék a tábornok, hadsegédjétől és a tisztikartól kísérvé. Az ezred tiszteleg. A tábornok pedig végig lovagol az ezred előtt s megáll a zászlónál. Végig néz előbb Dánielen, ki derekasan megállja a farkasszemét, majd pedig a zászlóra szegezi tekintetét és szeméi egy gömbölyű lyukon akadtak meg.

— Hol kapta e lyukat a zászló? — kérdi Dánielt.

Dániel meglepetve néz a zászlóra s bár hogy is szedi rendbe eszt, nem bír emlékezni, hogy mily alkalommal kaphatta az említett sebet a zászló.

igazolni akarta ki és milétét, és kérte elbocsátását, kegyetlenül eldöngettetett és vasra veretett, a mibe a reggel szürkületéig meghagyatott. Reggel kihalgattatván szegény agyonkínzott polgártársunk, azt merészeli kérdezni, valjon miért fogták őt be és ha már befogták van-e a rendőrségnek joga oly embertelen módon letartóztatással bántani? Erre Chapó gyilkos biztos azt felelte, hogy hallgasson és örüljön, hogy kiszabadulhat és hogy nem „a halottas kamrába, vagy legalább a Rókus kórházba fekszik.“ — Ime ily szibériai állapotokat is megszegyenítő viszonyok között vagyunk kénytelenek élni. Ime ilyen Magyarország fővárosához közvetlen közelében fekvő népes városunk rendőrsége. — Bárha nem tartanak ezen állapotok örökké, azért óva intjük polgártársainkat, semmiféle összeközösbe a rendőrséggel jönni, mert amint elbántak Szterényivel, úgy elbánhatnak mindenkivel, amint azt a jelen eset is igazolja. Tehát ujjonnan és ismételve csak óvatosságot ajánlhatunk.

— Tűz volt f. hó 18-án vasárnap a Stern-féle szeszgyárban, hol a maláta épület kigyuladt. A tűz csakhamar localizálva lett és a mint értesültünk nem valami nagy kárt okozott. A zsidóság éheltelen gonoszságában a tűz támadási okát eleinte abban vélte fellelni, hogy előző napon t. i. szombaton, Szterényi Bertalan fogságából kiszabadult, a minek öröme az őt bálványozó nép egy zsidó épületét felgyújtotta. Azonban ezen gyalázatos, zsidók terjesztette hír természetesen alaptalannak bizonyult, miután az, mint később kitudódott, munkások vigyázatlanságából támadt. Látnod szegény nép, mint és mivel képes az éheltelen, gonosz, jött-ment sehonnai, hazatlan, gézengúz zsidó trupp téged rágalmazni.

— Tolakodó zsidó. Egy helyben lakó foltozó zsidó szabó, kit Jehovája már a 12-ik gyermekkel áldott meg betoppan Fridmán József fürdőtulajdonos urhoz, községünk lelkes, tevékeny polgárához, ki megjegyezve köztudomás, hogy kérlelhetlen antisemita — és felkérte őt, hogy most e napokban született gyermekénél vállalja el a keresztapaságot. Fridmán ur nagy szemekkel nézte a zsidó szabót, mert szerfelett furcsának tetszett neki, hogy egy zsidó nemcsak küszöbét átlépni, de még hozzá ily kérelemmel járulni merészel, és mi természetesebb, hogy a zsidónak elutasítólag felelt, indokolván, hogy vétkezne az antiszemitizmus magasztos elvei ellen, ha ily galád kérelemnek helyt adna. — A kiutasított zsidó szabó kapja ekkor magát és elmegyen Medveczky József urhoz, ezen ismert érdemű antiszemita polgárhoz, kinél ugyanis ajánlatával előállott; de

A tábornok a zászló tartó hallgatását megzavarodottságának tulajdonítja s ezért a fentebbi kérdést az ezredeshez intézi. Ez sem tud sehogysem emlékezni az esetre, azonban magát a hinárból kihuzandó, bátran felel:

— Dobojnál, tábornok ur.
— Igen, Dobojnál, — vág közbe Dániel mintegy varázstól szabadulva fel.

— Ugy — szól a tábornok — s ezért a zászló tartó kapott már kitüntetést?

— Nem tábornok ur. — felel az ezredes.
— Akkor majd intézkedni fogok, — vizsonzá a tábornok, s ezzel a szemle véget ért.

Egy idő múlva Dániel csakugyan megkapta az ígért kitüntetést. Infanteriszt Dvorzsák azonban midőn látta, hogy Dániel mily örömtől sugárzó arczezzel viseli az érdmet, úgy gondolkozott, hogy igazságosan őt illetné meg az érdem érdem, mert hisz a lyukat ő csinálta. Elment tehát raportra az ezredeshez és itt megjelentette, hogy miként esett a lyuk a zászlón.

Az ezredes eleinte dühösködött s Dvorzsákot haditörvényszékkel, akasztófával agyonlövétessel stb. ily boldogító cselekedetekkel rémitgette. Később azonban lecsillapodott s kutyaliter lefordván Dvorzsákot, neki hallgatást parancsol s — elkergeti.

Dvorzsák pedig nem tud a dolgok állásával tisztába jönni.

Virághalmi Árpád.

Medveczky ur is kikoszorúzza, azon ajánlatot adva neki, hogy menjen Boskovichhoz, vagy Hédervárihoz, azonban ha mindenképpen keresztény polgár kell neki komának, úgy a zsidóknak más újpesti keresztény polgár nem lesz és nem lehet komája, mint Uhlárik, Beniczky, Chapó, Opavszky és a fajta rongy, kores magyarok. A zsidó azonban mint értesülünk, mint-hogy Medveczky ur tanácsát fogadta volna, keresett zsidót magának, mert mint mondá, mintsem ily gazemberek nevezhessék gyermekeket keresztfiának, inkább nevezze annak őt egy zsidó, ki soha oly hirhedt gonosztevő nem lehet, mint az ajánlottak.

— Haladás. Örvendve konstatáljuk ama hirt, hogy a helybeli Széchenyi-féle kávéház termében a budapesti telefon hálózat át lett adva a közhasználatnak. Egy lépés ujra a művelődés magasabb fok felé bátran mondhatjuk, hogy kevés ily kis helység van hazánkban, mely a tudomány ezen legujabb vívmánya felett már rendelkezhetik, a mely által oly sokat lehet a megfizethetetlen időből megtakarítani.

— Viczinális vasut. Mint közvetlen Halász mérnök urtól halljuk, egy a központi személypályaudvartól kiindulva s városligeten áthaladó viczinális vasut helységünkig az engedélyt megkapta s az építettséghez legközelebb hozzát kezdhet. Igen örvendünk e községünkben már oly rég óhajtott terv megvalósulásán s csak sok szerencsét kívánhatunk e derék mérnök urnak, az Ujpestre minden áron előnyös vállalatához.

— Egy zsidó vendéglős viselt dolgai. Van itt helyben egy vendéglős, melynek pár héttel ezelőtt egy keresztény polgártársunk volt tulajdonosa. Azonban ide pottyant Galicziából egy kaftános, pajszes zsidó 7 rüfkével egyetemben, kiknek legfiatalabbika Rebekha 24 esztendő. Nem szándékunk e helyen részletesebb festésbe bocsátkozni e kösértányának; tudja azt bizonyára a keresztény polgárság, hogy a hol zsidó van, ott gonosz emberek vannak s azok közé nem tanácsos keveredni. — Sajnos azonban, megtörtént az, hogy egy keresztény polgártársunk véletlenségből azt hívének, hogy a vendéglőstulajdonosa keresztény. egy fodrászszal a bünbarlangba lépett s ott a fodrászszal egyetemben a zsidók erkölcs telen üzemelt és gonoszságait vették bonczkés alá, midőn legkedélyesebben beszélgetnek, oda lép egy rüfke, Schwarz zsidókösztörős nyomdatulajdonossal, s megtámadják őket, hogy mernek úgy beszélni a becsületes izraelitokról, mikor ők a diéső (?) fajnak ivadéka, továbbá lenyegetőztek, hogyha sokáig beszélgetnek, úgy járnak, mint Solymosi Eszter. Polgártársaink erre eltávoztak. Nem is ajánljuk keresztény polgártársainknak e kóser istálló látogatását, mely megtörténhetik e gaz zsidók közt, hogy valaki akarva nem akarva Eszter sorsára jut.

— Egy kóser párbaj. A hét folyamán két vakmerő zsidó jerek, valami Wahrman Ernő és Richard elkezdtek kiabálni a zsidó zsornalokban, hogy Dr. Rác Géza orsz. képviselő, az országházba megmerte mondani az igazat az ő thátijoknak, a miért ők „okvetlenül“ doelálni akarnak Dr. Rác azt mondta rá: no hát csak ki a platzra. De erre a két jordanbűs megszabadta magát s elbujta a mámi szoknyája alá. A „F-g“ meg azt mondja rá: Piczegepóresz!

— Az „Ujpesti önképző és segélyző kör“ f. hó 25 én vasárnap d. u. 2 órakor tartja, a templomtéri harmadik fiú osztályban, az évi rendes közgyűlést a melyen tisztviselőit ujra választja és kihirdeti a pályázatokat. Községünk ezen nemes célú egylete már az iskolai év elején tíz egy egy ezüst forintos pályadíjat tűzött ki a magyar nyelvben egy év lefolyása alatt legnagyobb haladást tanúsító clemi iskolai tanulók részére. A körnek 500 kötetet meghaladó könyvtára csekély havi díj (10 kr.) fizetés mellett a nagyközönségnek is rendelkezésére áll. A körnek az idei tanév végén 500 frtot elért ösztöndíj alapjának kamatai a jövő iskolai évben egy helybeli középiskolába járó tanulónak adatik ki. Ajánljuk a nemes célú kört a t. polgárok pártfogásába.

— Kémény tűz. F. hó 21 én este a József-utca 41. számú Kerekes féle házban a kémény a hanyag tisztítás folytán kigyuladt, úgy hogy a szomszéd ház udvarán levő szalma a lehulló parazsaktól meggyuladt, de a gyorsan elősietett tűzoltók és a lakosok gyors intézkedései folytán sikerült a baj komolyabb következményeinek elejét venniük. Jobb lenne a kéményseprőknek inkább a mesterségük után nézni, mint a politikát kormosítani be.

— Párbaj. F. hó 20-án délután 3 órakor a czinkotai erdőben pisztoly párbaj volt Brzard Gyula helybeli szobrász és Henczler László r.-palotai magán hivatalnok között. Ezen párbajra a r.-palotai parkvendéglőben f. hó 17-én a palotai Szabó-féle intézet által rendezett táncestély alkalmával történt összekocczozás szolgáltattott okot. A felek csak egy pisztolylövést váltottak oly szerencsésen, hogy csak B. kabátjáról lövetett le egy — gomb.

Szterényi köztünk.

— Ahájvájh! . . .
— Hep-hep! . . .
— Nistige zoj! . . .

— Fossáthok magathukat rüghtön a Kozmás urassághoz! Ribillió! A thürvényszék megbolondultha mogáth, kieresztette a goj király, a Szterényi! Valóságos gazság! Megvetthék a gojok a nodságos thürvényszék, hogy kibocsáthoták a rebelihund; elhallgatthák a mi vajgeschrien kiabálásunkat, meg a mámi phanaszát, — ilyen gazság mégh nem piphálta a nagy Izráel!

Képhzeld Boskovitz bruder — mondja a falu szája: Stern Solomon — haza érkezte moghát a Szterényi! . . . Hába volt a mi nagy futhés, panasz, hiába a sok phénz, hiába a thekinthetes Chapó urashágnak vonyítása, meg aghon szurkhálása, a rebelhund goj itthon van! . . .

Mégh meghlátbud bruder, hogy mi menjünk magonkhat a dhutyiba és a Szterényi piphál idehaza.

Mégh meghlathod, hogy a thürvényszék elhiszi az igazat és Chapó urassághot mint fojthogatót elcsukja, phedig a Chapó uredságh hogy thudja a reklam-fabrik, a pesti könyomatos ujsághba, és még elviszik tollünk a mi egyethlen fojthogatu pathronusunkat! Ahájvájh! Sirjál moghodot Boskovitz Bruder. hisz ez nem ugy van, a hogy mi spekulálthuk! — Zoj-zoj! . . .

Ki hallattha még olyan foresa dholog, hogy egy rabnak adhnak szabadság, urlab! 15 napra.

Bezzegh az ünzere leitnak ilyen dulghot nem adnak még phénzért sem. Ez valóságos csófság.

Menjünk bruder gyülekezzünk, hivjuk össze az egész zsidóság, fosonk a Tisza excellencztől a Kozmás urassághig, onnan megyünk az Eöthvös svagerhez, — miféle csófsághot csinálnak velünk, kieresztetni a Szterényi.

Ha ez sem elég, megyünk, megyünk mendegélünk vicispánhoz, alispánhoz, perczep-torhoz, vicebiróhoz, komiszáriushoz, s megmutathjuk, hogy ugy lesz, a mint mi akarunk.

Ha pedig nem lesz ugy, akkor a Roth-sild ü fhenségihez, s falba rugjuk az esküdteket, elcsapjuk az exaktort, inspektort, tisztartót, számtartót, perczep-tort, főnotáriust, Archiváriust, kasznárt, ispánt, hajdut, esperest, plébánost, mestert, harangozót, barátot, mendi-kásokat, tógásokat, doktorokat, orvosokat, b o r b é l y o k a t, patikáriusokat, koresmárost, mé-szárost, saktort, molnárt, sujsztort, snaidert, árendást, kalmárt — mind még a handlét is a portióval együtt. Zoj! Boskovitzleben! . . .

Kom, zaküstrejbele zolochleben, menjünk és mutassuk meg, hogy itt mi phoronesoljuk — magonknak.

És mennek, a mint az utzasarkára érnek, ott áll egy csomó Szterényista s azok látva e kóserhadat, azt gondolták, hogy direkt Palesztinába indult e kafános, pajszes had s mindjárt nagy hahotázás között rágyujtottak egy kis kóserindulóra is, mely így szól:

„Majmonidesz táti a mi nagy istenünk,
Honnét jöttek ősapánk, visszamegyünk.
Svábbogár, kosz, rüh, poloska jertek velünk,
A magyarnak itt nem hagyunk, elcipelünk.

Rekezum, kérdájeh! mars előre szólal a sip.
Ajcz, czváj, dráj! mert a poloska rettentőn csip.
Kobi, Náezi, Juda, Lévi, az angyalát:
Jól őszepakoljátok a vörőshagymát“

Piczegepóresz! . . .

Alvilági.

Figyelmeztetés.

Figyelmeztetjük polgártársainkat, hogy szavazati jogaik megóvása végett a község-házánál kitett névjegyzéket tekintsék meg és ha abból kihagyattak volna, a törvényes lépéseket tegyék meg, a melyben szívesen segédkezhet nyujtunk.

Nyilt tér. *)

Nyilatkozat.

Tekintetes szerkesztő ur!

Becses lapja az „Ujpest“ f. évi január 18-iki számába Szilágyi Sándor percz lopására vonatkozólag nevem alatt egy czáfolat jelent meg, a mely szerént én kijelentettem volna, hogy a percz lopás nem történt meg és azt roszt akaratu rágalomnak nyilvánítottam. — Határozottan ki kell jelentenem azt, hogy én azon nyilatkozatot, illetve czáfolatot soha ki nem adtam, azt alá nem irtam. A percz lopás tényére vonatkozókat pedig határozottan fen-tartom.

Tisztelettel maradok

Ujpest, 1885. Január 18-án.

alázatos szolgálja

Pécsujfalusi Péchy József.

K ö s z ö n e t n y i l v á n í t á s.

Mindazon barátaim és jóakaróim, kik felejtethen fiam, Payer Nepumuk halálakor nemcsak részvét-tükkel, hanem közreműködve segélyükkel is támogat-tak, különösen Steger Márton, Turzo Pál, Wiegner József és Hatosy Nándor urak, kik istenben boldogult fiam temet-kezési költségeire gyűjtést eszközöltek, ugyszintén mindazok, kik ezen gyűjtéshez bármilyen csekély séggel hozzá járultak, és azon urak, kik bold. fiamat fáklyákkal kísérve az utolsó tiszteletet megadták: fodadják szivemből eredő logforróbb köszönetemet. — Az Isten áldja meg mindnyájukat, a kik egy szegény tehetetlen 84 éves agnőt legnagyobb fájdalomban támogatották és vigasztalták.

Ujpest 1885. január 17-én.

Payer Erzsébet.

LISZKA SÁMUEL

gépész

Ujpest, Fő-ut 40. sz.

Vállal mindennemű gépjavitásokat, úgy-mint gőzmozdonyokat, (bár minő rosztak is) jót állás mellett és jutányosan.

Régi sorvető gépek tökéletes munkára és könnyű kezelésre átalakítatnak.

*) E rovat alatt közlöttékért nem vállal felelősséget a szerkesztő.

Felelős szerkesztő és kiadó:

AGOSTON JÁNOS.

Harcz révén a győzelem-

hez. Daczára a sok gyanusításoknak a valódi horgony Pain-Expeller ma mégis a legelterjedtebb és legkedveltebb háziszser. Ezek tudják saját tapasztalatuk folytán, hogy csúz, és köszvény ellen jobb szer nem létezik, mint a valódi Pain-Expeller. Ezért joggal tanácsoljuk annak megpróbálását. Ára 40 és 70 kr. Készletben a legtöbb gyógyszer-tárban. Richter F. Ad. és tsa., Bécs. — Főraktár Prágában az „arany oroszán“ gyógy-szertárban, Niklasplatz 7.